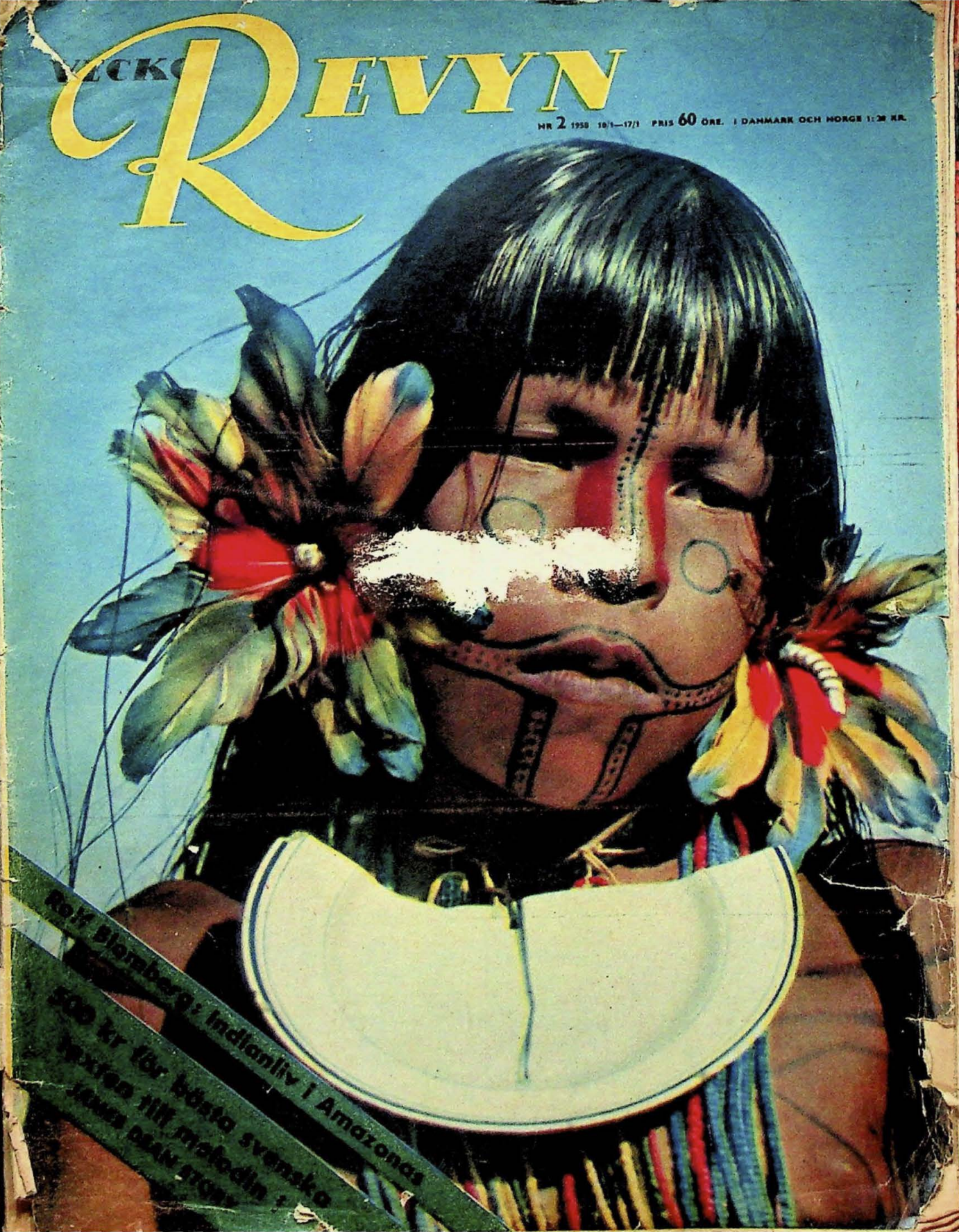
VECKO

REVYN

NR 2 1958 10/1—17/1 PRIS 60 ÖRE. I DANMARK OCH NORGE 1:20 KR.



Rolf Blomberg: Indianliv i Amazonas

500 kr för bästa svenska texten till melodin:

Jonas dein story

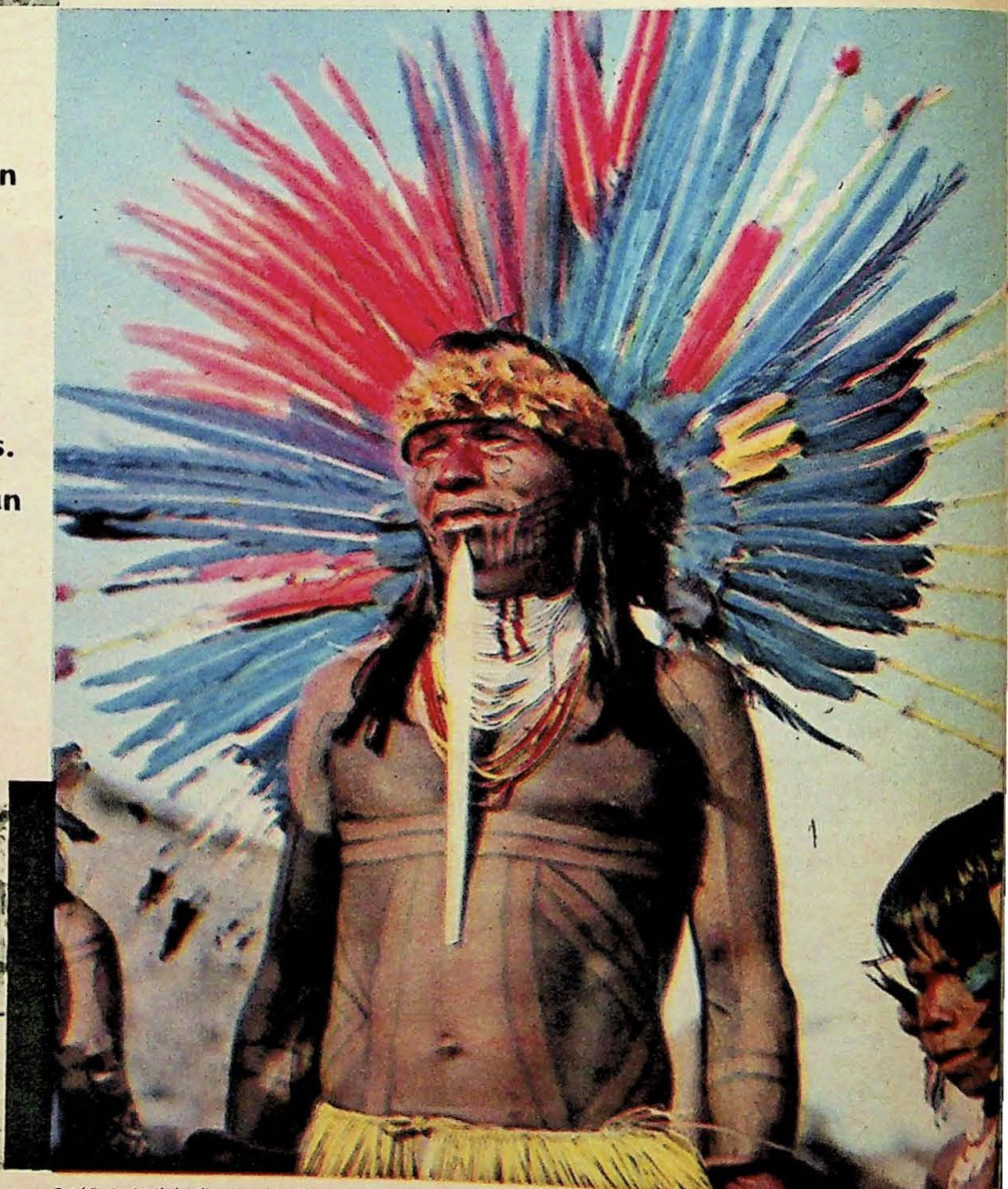


Resa på DE DÖDAS

Från det inre av Amazonas kom forskningsresanden Rolf Blomberg tillbaka från ett besök hos den krigiska indianstammen xavantes. I bagaget hade han filmen "Jangada — en brasiliansk rapsodi", som är aktuell i vinter.



Rolf Blomberg ordnade en bågskyttetävling bland de unga karajáindianerna. Måltavlan ritade han själv — i form av en krokodil . . .



Det här är Ataúl, hövding över karajáindianerna i Amazonasområdet. Karajáindianerna är vänligt sinnade och Ataúl blev en god medhjälpare till Rolf Blomberg och hans expedition. Han var imponerande i sin krona av papegojfjädrar — en likadan krona hänger hemma på Blombergs vägg. I underläppen har Ataúl borrat ett hål som pryds av ett palmblad. Ringarna på kinden är ett inbränt stammärke.

FLOD

Av KERSTIN BERGSTRÖM



Karajáindianerna är mycket skickliga fiskare. De har ett speciellt sätt att fiska som kräver stor snabbhet — de genomborrar fisken med sitt långa spjut och naglar fast den vid botten. Det är ganska svårt — men vattnet är i gengäld mycket fiskrikt.

Floden heter Rio das Mortes — de dödas flod.

Den slingrar sig genom Amazonområdet i en av världens mest otillgängliga trakter. Strömmen är ganska stark och den som paddlar på flodens vatten paddlar över döden. Jordens farligaste rovfiskar, de flottörstiga piranhas, finns här i väldiga stim som på några sekunder förvandlar en levande människa till ett skelett.

Landet är de vilda xavanteindianernas. För bara några år sedan var dessa trakter okända för de vita: ingen hade tagit sig levande ut ur Mato Grosso, xavantes territorium. Upptäcktsresande hade trängt uppför floden mot kartans vita fläckar men de kom aldrig tillbaka. De flesta dödades av indianerna, resten dukade under för djunglernas största plågoris, de blodsugande insekterna som sprider febersjukdomar och svåra infektioner.

Det var då floden fick sitt namn. Vid dess stränder hade lycksökare, forskningsexpeditioner och missionärsfamiljer fått offra livet.

Hit kom i början av april den första europeiska expeditionen för att i en dokumentärfilm berätta om Amazonas och de krigiska indianstammarna. Det var fem svenskar, en brasilianare och en indianhövding.

Ledaren för expeditionen hette naturligtvis — Rolf Blomberg!

"Att dö, men aldrig döda"

Nu är Rolf Blomberg hemma igen i sin nybyggda villa i Stocksund. Framför sig har han Lilla Värtans vatten där inga piranhas väntar. Det är svårt för en man som vant sig vid en temperatur på 40 grader i skuggan att uppskatta den friska stockholmsvintern, men familjen Blomberg måste ändå stanna i Sverige ända till våren: villan skall inredas, mörkögda fru Araceli från Equador skall ordna med en utställning av sina målningar och Rolf själv skall hålla hundratals föredrag om sitt senaste äventyr.

Han berättar gärna och det han berättar är som en saga om paradiset med tusen ormar i stället för en. I vinter kommer den viktiga illustrationen till hans föredrag: filmen »Tropisk pastoral» som är den första bildskildringen av dessa trakter och folkstammar.

Det var i oktober 1950 som Rolf Blombergs andra stora filmexpedition startade. Den första hette »Anaconda» och spelades in i Columbias djungler, den andra skulle filmas i Brasilien.

— Vi var fem stycken, berättar Rolf Blomberg. Regissören, Torgny Anderberg och ljudingenjören Olle Bohlin hade varit med på den förra expeditionen. Nykomlingar var fotograferna Kalle Bergholm och Johnny Schwerin.

Det tog två månader innan vi fick tillstånd att göra färden upp till xavantes. Inte för att stammarna är så krigiska, utan därför att man fruktade oss!

Det hänger ihop så här: innan man hann pacificera just xavantes fick man offra en stor mängd pengar och åtskilliga människoliv. »Serviço de Proteçao aos Indianos», tjänsten till indianernas skydd, hade »angripit» xavantes från luften. Man kastade ner mängder av gåvor som man visste att de skulle tycka om — knivar, saxar, glaspärlor, tyger.

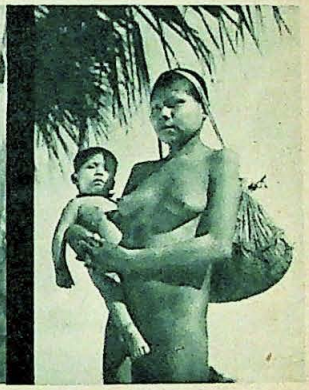
— I början föreföll indianerna helt misstänksamma, de sköt efter planen med pilbågar och tog inte emot presenterna. Men i längden gick det ju inte att motstå alla de underbara saker som kom dimpande ner från skyn. Till slut, efter ett tålamodsprövande arbete, fick man komma till tals med stammarna och upprättade ett slags fredstraktat. Det arbetet vill man inte ha spolierat av obetänksamma expeditioner.

Alltså får man inte lyfta ett vapen mot någon indian, inte ens i självförsvar. En expedition på elva man som överrumplades av indianerna under paci-

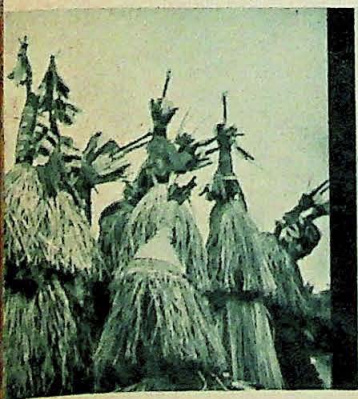
(Forts. på sid. 35)



De små indianbarnen är mycket söta. Det här är en liten karajáflicka utanför sin mors hydda. Lite skygg för kameran...



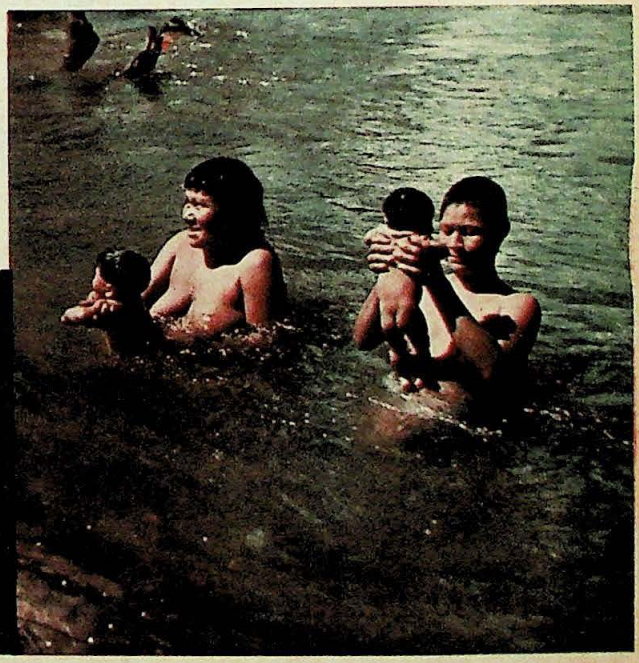
Xavantekvinnorna bär sina bördor i en rem om pannan. De gör allt arbetet i byn — medan männen bara vilar sig och jagar.



Arvanadansen har erotisk innebörd. Den dansas av de ogifta karajáindianerna. Männens dräkter är heliga och omöjliga att förvärva.



Xavantes var nyfikna på filmkameran. Innan de gick med på att agera måste de försäkra sig om att det inte var något farligt med den.



Xavanteindianernas kvinnor är ofta fula — det beror på för mycket arbete, tror Rolf Blomberg. Här badar några av dem sina barn i Rio das Mortes, de dödas flod. Indianerna badar annars ogärna i denna flod — vattnet vimlar av farliga piranhas.